

Er vores ØMU-deltagelse et krav udefra? Nej. Der er ingen andre lande, der har stillet krav om, at vi skal med. Vi har en folkeretligt bindende aftale gående på, at vi kan stå uden for ØMU'en og alligevel være fuldt ud medlemmer af EU.

Er det et krav, der kan begrundes i den danske økonomi? Overhovedet ikke. Dansk økonomi har det fremragende, danske aktiekurser »boomer«, det går godt med hensyn til beskæftigelsen, alle forudsigelser om industriens udvikling er ekstremt positive. Er der overhovedet noget i dansk økonomi, der kan begrunde det her? Nej.

I betragtning af, at eksempelvis statsministeren før sidste folketingsvalg gav et klokkeklart løfte på et møde med Venstres formand om, at hvis han blev genvalgt som statsminister, ville der ikke komme en folkeafstemning om de danske undtagelser, er det udtryk for, at man endnu en gang fra regeringens side løber om hjørner med vælgerne, løber fra de løfter, der er givet. Vi fatter ikke, at man på baggrund af det vil tage denne her folkeafstemning.

I SF ser vi ingen grund til at opsigte det nationale kompromis. Vi mener, at det var et godt grundlag, der blev skabt i 1993. Det var et forsøg på at skabe et nyt fundament for den danske EU-politik med en fair aftale med befolkningen, hvor jasiden respekterede nejsiden ved at sige: O.k., vi er uden for de områder, som især fører frem til Unionen, og hvor nejsigerne respekterede jasigerne ved at ratificere Maastrichttraktaten og ved at godkende vores fortsatte medlemskab af EF og EU og ikke forhindre, at de andre gik videre. En fair aftale mellem ja- og nejsiden. Den ønsker jasiden nu ophævet.

Vi kan kun appellere til befolkningen om at gå imod denne opsigelse. Den opsplitter befolkningen, og meget tyder på, at man får et meget tæt løb.

Jeg mener, at ansvarlige politikere her i Folketinget på et tidspunkt er nødt til at forholde sig til: Tror man på, at man i al evighed kan føre en offensiv EU-politik med cirka halvdelen af befolkningen imod sig? Tror man på, at man fortsat kan trække en modvillig befolkning længere og længere ind i et vidtgående integrationsprojekt, som befolkningen følelsesmæssigt er imod, men som den bliver pisket til at gå med i – ved at opregne alle de katastrofer og ulykker, der vil ske, hvis man ikke siger ja? Tror man på, at det kan blive et sundt grundlag for

en tillid mellem den politiske elite og befolkningen omkring det europæiske spørgsmål?

Eller sagt anderledes: Burde det ikke på et tidspunkt overvejes, om ikke det, hvis der skal være folkelig opbakning bag det europæiske projekt, bag det europæiske samarbejde, forudsætter, at de ledende danske politikere tager befolkningen lidt mere alvorligt, end man gør her? At man tager det lidt mere alvorligt, hvad man siger til befolkningen? At man tager en aftale, som blev indgået, lidt mere alvorligt, end tilfældet er her? Det her er rendyrket hasardspil.

Et nej er ikke et nej til EU, det er ikke et nej til Europa. Vi vil stadig væk være med i det europæiske samarbejde, vi vil stadig væk være med i den vigtige debat, som foregår om Østudvidelsen, om en ny sikkerhedspolitik; vi vil stadig væk deltage i møder om landbrugspolitik og om alle de politiske områder, som man deltager i møder om; der vil intet ske dér.

Et nej er et ja til Europa. Men det er et nej, der bygger på, at vi her i Danmark har en anden opbakning bag de mere vidtgående planer, end der er i andre lande. Det er en erkendelse af, at der her i Europa er forskellige opfattelser af, hvordan Europa skal udvikle sig.

Der er lande, hvor befolkningen ønsker, man skal gå meget vidt i integrationsprojektet. Det ønsker man ikke her i Danmark, det ønsker man heller ikke i Storbritannien, det ønsker man ikke i Sverige.

Et nej er også et signal til de lande om, at retten til at være uden for euroen og samtidig være en god europæer og samtidig være med i EU, skal fastslås. Denne ret til forskellighederne er meget vigtig i forhold til den fremtidige europæiske arkitektur.

Europa kan ikke fungere, medmindre man erkender forskellighederne. Der er forskellige forudsætninger, forskellige visioner, forskellige folkelige behov, forskellige tanker om, hvordan Europa skal udvikle sig.

Der bør man tage udgangspunkt i, at disse forskelligheder er der, i stedet for at tromle et projekt igennem, som man gør med ØMU'en, og som man gør gennem denne her folkeafstemning.

ØMU'en er et langsigtet projekt, og derfor er det demagogisk, når man udelukkende bruger kortsigtede argumenter for at argumentere for ØMU'en.

Vi har tidligere i dag haft en stor debat omkring fastkurspolitik eller ej. Lad mig slå fast